

AGATHA CHRISTIE

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Parker Pyne Investigates
Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπαρουζής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώτα Κοκκόση
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Agatha Christie Limited, 1934. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo
are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollins *Publishers* Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Οι 12 υποθέσεις του μίστερ Πυν»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3673-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3674-6

*Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλ-
λιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποι-
ωθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του
εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός,
μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει
εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550 | Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

© Agatha Christie Limited, 1934. All rights reserved. AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie
Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the
UK and elsewhere. All rights reserved. / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

AGATHA CHRISTIE

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Μετάφραση: Γιώργος Μπαρουξής

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτήριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μουσικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μουσικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του Μπλε Τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ

Με ανοιχτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης
πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Ο γρίφος του παπουτσιού

με την αγκράφα

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Ο θάνατος έβαλε τελεία

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Περιεχόμενα

<i>Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση</i>	9
Πρόλογος της συγγραφέως	11
1. Η υπόθεση της μεσόκοπης συζύγου	13
2. Η υπόθεση του δυσαρεστημένου στρατιωτικού	29
3. Η υπόθεση της ταραγμένης κυρίας	50
4. Η υπόθεση του δυσαρεστημένου συζύγου	63
5. Η υπόθεση του υπαλλήλου	78
6. Η υπόθεση της πλούσιας κυρίας	96
7. Έχεις όλα όσα θέλεις;	113
8. Η Πύλη της Βαγδάτης	129
9. Το σπίτι στο Σιράζ	147
10. Το πολύτιμο μαργαριτάρι	162
11. Έγκλημα στον Νείλο	177
12. Το Μαντείο των Δελφών	194
13. Πρόβλημα στην Πολένσα	209
14. Μυστηριώδης εξαφάνιση	229

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Η συλλογή διηγημάτων Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά κυκλοφόρησε πρώτη φορά στο Ηνωμένο Βασίλειο το 1934. Ο Πάρκερ Πάιν, ένας μεγάλος φανακρός άντρας στα εξήντα, με κάθε ευκαιρία λέει ότι δεν είναι ντετέκτιβ· ειδικότητά του είναι να γιατρεύει τη δυστυχία, καταφεύγοντας πολλές φορές σε ανορθόδοξες μεθόδους, και αν δεν είναι σίγουρος ότι θα τα καταφέρει, δεν αναλαμβάνει την υπόθεση. Ωστόσο, στην ιστορία «Η υπόθεση του δυσαρεστημένου συζύγου», τα πράγματα δεν πήγαν όπως τα είχε σχεδιάσει.

Στο βιβλίο εμφανίζονται για πρώτη φορά η δεσποινίς Λέμον και η μυστηριώδης συγγραφέας Αριάδνη Όλιβερ, οι οποίες σε μυθιστορήματα που εκδόθηκαν αργότερα συνεργάζονται με τον Ηρακλή Πουαρό. Με τον διάσημο ντετέκτιβ ο Πάρκερ Πάιν μοιράζεται και άλλα πράγματα, ανάμεσα στα οποία τον τίτλο Έγκλημα στον Νείλο – μια ιστορία για τον Πάρκερ Πάιν, ένα μυθιστόρημα για τον Ηρακλή Πουαρό.

Τον Ιανουάριο του 1935, μια κριτική στο New York Times Book Review έγραφε τα εξής: «Ο Πάρκερ Πάιν δεν μπορεί να αντικαταστήσει τον Ηρακλή Πουαρό στην καρδιά των αναγνωστών της Άγκαθα Κρίστι, οπωσδήποτε όμως αποτελεί μια ευπρόσδεκτη προσθήκη στον κατάλογο των χαρακτήρων της».

Δύο από τις ιστορίες της συλλογής, «Η υπόθεση του δυσαρεστημένου στρατιωτικού» και «Η υπόθεση της μεσόκοπης συζύγου», διασκευάστηκαν για την τηλεοπτική σειρά The Agatha Christie Hour, το 1982. Τον Πάρκερ Πάιν υποδύθηκε ο Βρετανός ηθοποιός Μορίς Ντέναμ.

Πρόλογος της συγγραφέως

Μια μέρα, ενώ έτρωγα μεσημεριανό σε ένα εστιατόριο, γοητεύτηκα από μια συζήτηση περί στατιστικής που άκουσα από το τραπέζι πίσω μου. Γύρισα, και με μια γρήγορη ματιά είδα ένα φαλακρό κεφάλι, ένα ζευγάρι γυαλιά κι ένα πλατύ χαμόγελο – είδα, δηλαδή, τον κύριο Πάρκερ Πάιν. Δεν είχα σκεφτεί ποτέ τη στατιστική στο παρελθόν (και εδώ που τα λέμε, σπάνια τη σκέφτομαι και τώρα!), αλλά ο ενθουσιασμός με τον οποίο συζητούσαν γι' αυτή κίνησε το ενδιαφέρον μου. Εκείνο το διάστημα είχα στο μυαλό μου μια νέα σειρά διηγημάτων, και αποφάσισα επιτόπου ποιος θα ήταν ο γενικός χειρισμός και το αντικείμενό τους, και όταν ήρθε η ώρα τα έγραψα και τα απόλαυσα.

Εκείνα που μου αρέσουν περισσότερο προσωπικά είναι *Η υπόθεση του δυσαρεστημένου συζύγου* και *Η υπόθεση της πλούσιας κυρίας*. Εμπνεύστηκα το θέμα του δεύτερου όταν πριν από δέκα χρόνια, ενώ κοίταζα μια βιτρίνα, μου απευθύνθηκε μια άγνωστη γυναίκα λέγοντας με τρομερή χολή: «Ήθελα να 'ξερα τι να κάνω με όλα αυτά τα λεφτά που έχω. Το γιốt αποκλείεται, γιατί με πιάνει ναυτία. Έχω ήδη δύο αυτοκίνητα και τρία γούνινα παλτά. Και το βαρύ φαγητό μου γυρίζει το στομάχι».

«Νοσοκομεία, τότε;» απάντησα ξαφνιασμένη.

Αυτή ξεφύσηξε περιφρονητικά. «Νοσοκομεία; Δεν εννοώ *φιλανθρωπίες*. Θέλω να πιάσουν τόπο τα λεφτά μου για μένα», και αποχώρησε εξοργισμένη.

Αυτά βέβαια ίσχυαν πριν από είκοσι πέντε χρόνια. Σήμερα ένα τέτοιο πρόβλημα θα λυνόταν από την Εφορία, και η κυρία μάλλον θα ήταν ακόμη πιο εξοργισμένη!

Άγκαθα Κρίστι

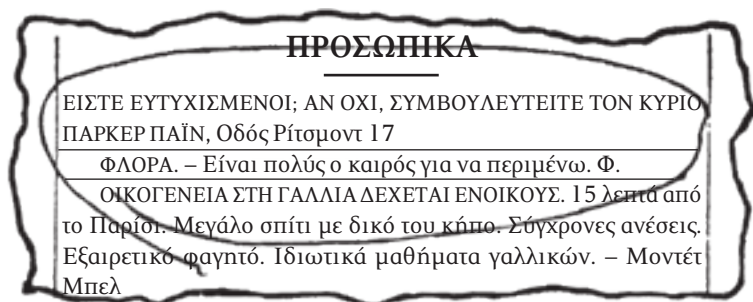
Η υπόθεση της μεσόκοπης συζύγου

Τέσσερα γρυλίσματα, μια αγανακτισμένη φωνή που ρωτούσε γιατί δεν αφήνουν επιτέλους ήσυχο το καπέλο του, ένα βρόντημα της πόρτας, και ο κύριος Πάκινγκτον έφυγε για να προλάβει το τρένο των οκτώ και σαράντα πέντε για την πόλη. Η κυρία Πάκινγκτον έμεινε καθισμένη στο τραπέζι του πρωινού. Το πρόσωπό της ήταν αναψοκοκκινισμένο, τα χείλια της σφιγμένα, και ο μόνος λόγος που δεν έκλαιγε ήταν ότι την τελευταία στιγμή ο θυμός είχε πάρει τη θέση της θλίψης. «Δε θα το ανεχτώ», είπε. «Δε θα το ανεχτώ!» Απέμεινε σκυθρωπή για μερικές στιγμές, και μετά μουρμούρισε: «Εκείνη η σουσουράδα. Το απαίσιο πονηρό παλιοθήλυκο! Πώς μπορεί να είναι τόσο ανόητος ο Τζορτζ;»

Ο θυμός έσβησε και ξαναγύρισε η θλίψη. Η μεσόκοπη κυρία Πάκινγκτον βούρκωσε και τα δάκρυα κύλησαν αργά στα μάγουλά της. «Εύκολο είναι να λέω ότι δε θα το ανεχτώ, αλλά τι μπορώ να κάνω;»

Ξαφνικά ένωσε μόνη, ανήμπορη, τελείως εγκαταλειμμένη. Πήρε αργά την πρωινή εφημερίδα για να διαβάσει, όχι για πρώτη φορά, μια αγγελία στην πρώτη σελίδα.

«Εξωφρενικό!» είπε η κυρία Πάκινγκτον. «Τελείως εξωφρενικό». Και μετά: «Σε τελική ανάλυση, όμως, θα μπορούσα απλώς να ρίξω μια ματιά...»

Πράγμα που εξηγεί γιατί στις έντεκα η ώρα η κυρία Πάκινγκτον έμπαινε, λιγάκι νευρική, στο γραφείο του κυρίου Πάρκερ Πάιν.

Όπως είπαμε, η κυρία Πάκινγκτον ήταν νευρική, αλλά για κάποιο λόγο η θέα του κυρίου Πάρκερ Πάιν και μόνο την καθυσάσσε. Ήταν μεγαλόσωμος, ίσως ακόμη και ευτραφής. Είχε φαλακρό κεφάλι σεβαστών διαστάσεων, φορούσε γυαλιά με χοντρούς φακούς, και στα μάτια του υπήρχε μια εύθυμη λάμψη.

«Παρακαλώ, καθίστε», είπε. «Ήρθατε για την αγγελία;» ρώτησε για να τη διευκολύνει.

«Ναι», απάντησε η κυρία Πάκινγκτον, και σταμάτησε εκεί.

«Και δεν είστε ευτυχημένη», είπε ο κύριος Πάρκερ Πάιν με έναν χαρούμενο, πρακτικό τόνο. «Ελάχιστοι είναι. Θα ξαφνιαζόσασταν αν ξέρατε πόσο λίγοι άνθρωποι είναι ευτυχημένοι».

«Αλήθεια;» είπε η κυρία Πάκινγκτον, παρόλο που δεν είχε σημασία αν οι άλλοι ήταν ευτυχημένοι ή όχι.

«Ξέρω, δε σας ενδιαφέρει αυτό», είπε ο κύριος Πάρκερ Πάιν, «είναι όμως πολύ ενδιαφέρον για μένα. Βλέπετε, επί τριάντα πέντε χρόνια εργαζόμουν συγκεντρώνοντας στατιστικά στοιχεία σε μια κυβερνητική υπηρεσία. Τώρα είμαι συνταξιούχος και σκέφτηκα να χρησιμοποιήσω με έναν νέο τρόπο την πείρα που απέκτησα. Είναι πολύ απλό. Η δυστυχία εντάσσεται πάντα σε πέντε πιθανές κατηγορίες – σας διαβεβαιώνω, όχι παραπάνω. Αφού εντοπίσεις το αίτιο του προβλήματος, η λύση δεν είναι αδύνατη.

»Εγώ παίζω τον ρόλο του γιατρού. Ο γιατρός πρώτα θα δια-

γνώσει το πρόβλημα του ασθενούς και μετά θα συστήσει μια αγωγή. Υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες δεν μπορεί να βοηθήσει καμία αγωγή. Αν είναι έτσι τα πράγματα, θα σας πω ειλικρινά ότι δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Όμως, σας διαβεβαιώνω, κυρία Πάκινγκτον, ότι, αν αναλάβω μια υπόθεση, ουσιαστικά η θεραπεία είναι εγγυημένη».

Ήταν δυνατό αυτό; Της έλεγε ανοησίες, ή μπορεί να ήταν αλήθεια όλα αυτά; Η κυρία Πάκινγκτον τον κοίταξε γεμάτη ελπίδα.

«Να κάνουμε τη διάγνωση της υπόθεσης;» είπε ο κύριος Πάρκερ Πάιν χαμογελώντας. Έγειρε πίσω στο κάθισμά του και ένωσε τα ακροδάχτυλα. «Το πρόβλημα αφορά τον σύζυγό σας. Σε γενικές γραμμές ο έγγαμος βίος σας είναι ευτυχισμένος. Ο σύζυγός σας τα έχει πάει καλά νομίζω. Όμως, υπάρχει κάποια νεαρή στην υπόθεση, ίσως μια νεαρή στο γραφείο του συζύγου σας».

«Μια δακτυλογράφος», είπε η κυρία Πάκινγκτον. «Μια απαίσια φκισαιδωμένη σουσουράδα, όλο κραγιόν και μεταξωτές κάλτσες και μπούκλες». Τα λόγια βγήκαν ορμητικά από μέσα της.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν κατένευσε καθυσχαστικά. «“Μα δεν είναι τίποτα κακό” – σίγουρα αυτό σας λέει ο άντρας σας».

«Ακριβώς τα λόγια του».

«Γιατί, λοιπόν, να μην απολαύσει μια αγνή φιλία με αυτή την κοπέλα, ώστε να προσθέσει λίγη χαρά, λίγη απόλαυση, στη δύσκολη ζωή της; Η καημένη δε διασκεδάζει καθόλου. Αυτά λέει, φαντάζομαι».

Η κυρία Πάκινγκτον έκανε έντονα καταφατικά νεύματα. «Αρλούμπες – όλα αρλούμπες! Την πηγαίνει στο ποτάμι. Μου αρέσει και μένα να πηγαίνω στο ποτάμι, αλλά πριν από πέντ' έξι χρόνια σταμάτησε να με πηγαίνει γιατί, λέει, τον εμποδίζει στο γκολφ. Γι' αυτήν, όμως, το παράτησε το γκολφ. Μου αρέσει το θέατρο, αλλά ο Τζορτζ μου λέει συνέχεια ότι είναι κουρασμένος και δεν μπορεί να βγαίνει το βράδυ. Και τώρα αυτή την πηγαίνει για χορό – για χορό! Και γυρίζει στις τρεις τη νύχτα...»

«Και σίγουρα θλίβεται με το γεγονός ότι οι γυναίκες είναι τόσο

ζηλιάρες, τόσο παράλογα ζηλιάρες, όταν δεν υπάρχει κανένας απολύτως λόγος να ζηλεύουν;»

Η κυρία Πάκινγκτον κατένευσε πάλι. «Ακριβώς». Και μετά ρώτησε κοφτά: «Πώς τα ξέρετε όλα αυτά;»

«Στατιστική», απάντησε απλά ο κύριος Πάρκερ Πάιν.

«Είμαι τόσο δυστυχισμένη», είπε η κυρία Πάκινγκτον. «Πάντα ήμουν καλή σύζυγος για τον Τζορτζ. Δούλευα σαν το σκυλί τον πρώτο καιρό του γάμου μας. Τον βοήθησα να προχωρήσει. Δεν κοίταξα ποτέ άλλον άντρα. Τα ρούχα του είναι πάντα άψογα, το φαγητό του το ίδιο, και το σπίτι το συντηρώ καλά και οικονομικά. Και τώρα που τα έχουμε καταφέρει και μπορούμε να χαρούμε και να βγούμε λίγο και να κάνουμε όλα αυτά που ανυπομονούσα να κάνουμε κάποτε, γίνεται αυτό!» Η κυρία Πάκινγκτον ξεροκατάπιε.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν ένευσε σοβαρός. «Σας διαβεβαιώνω ότι καταλαβαίνω τέλεια την υπόθεσή σας».

«Και; Μπορείτε να κάνετε κάτι;» ρώτησε η κυρία Πάκινγκτον σχεδόν ψιθυριστά.

«Φυσικά, αγαπητή μου. Υπάρχει θεραπεία. Ναι, υπάρχει».

«Ποια είναι;» Η κυρία Πάκινγκτον περιμένε κοιτώντας τον με διάπλατα μάτια γεμάτη προσμονή.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν μίλησε σιγά αλλά κατηγορηματικά. «Θα αφήσετε τον εαυτό σας στα χέρια μου. Και η αμοιβή μου θα είναι διακόσιες γκινέες».

«Διακόσιες γκινέες!»

«Ακριβώς. Είναι ποσό που μπορείτε να πληρώσετε, κυρία Πάκινγκτον. Θα το πληρώνετε για μια εγχείριση. Και η ευτυχία είναι εξίσου σημαντική με τη σωματική υγεία».

«Θα σας πληρώσω μετά, φαντάζομαι;»

«Αντιθέτως», είπε ο κύριος Πάρκερ Πάιν, «θα με πληρώσετε προκαταβολικά».

Η κυρία Πάκινγκτον σπκώθηκε. «Δυστυχώς δε βλέπω πώς θα μπορούσα...»

«Να αγοράσετε γουρούνι στο σακί;» είπε ο κύριος Πάρκερ Πάιν

εύθυμα. «Ίσως έχετε δίκιο. Είναι πολλά χρήματα για να τα ρισκάρετε. Βλέπετε, για να συνεργαστούμε, πρέπει να μου δείξετε εμπιστοσύνη. Να ρισκάρετε και να πληρώσετε. Αυτοί είναι οι όροι μου».

«Διακόσιες γκινέες!»

«Ακριβώς. Διακόσιες γκινέες. Είναι πολλά λεφτά. Καλημέρα, κυρία Πάκινγκτον. Ενημερώστε αν αλλάξετε γνώμη». Της έσφιξε το χέρι χαμογελώντας ατάραχος.

Όταν έφυγε η κυρία Πάκινγκτον, ο Πάρκερ Πάιν πάτησε ένα κουμπί στο γραφείο του. Σε λίγο μπήκε μια νέα κοπέλα με αυστηρό πρόσωπο και γυαλιά.

«Ανοίξτε έναν φάκελο, δεσποινίς Λέμον. Και πείτε στον Κλοντ ότι μάλλον θα τον χρειαστώ σε λίγο».

«Καινούργια πελάτισσα;»

«Ναι, καινούργια πελάτισσα. Προς το παρόν διστάζει, αλλά θα ξανάρθει. Κατά πάσα πιθανότητα το απόγευμα γύρω στις τέσσερις. Καταχωρίστε την».

«Πρόγραμμα Α;»

«Πρόγραμμα Α, φυσικά. Ενδιαφέρον που όλοι νομίζουν ότι η δική τους περίπτωση είναι μοναδική. Λοιπόν, ενημερώστε τον Κλοντ. Όχι πολύ εξωτική εμφάνιση, πείτε του. Ούτε άρωμα. Και καλά θα κάνει να κόψει τα μαλλιά του κοντά».

Η ώρα ήταν τέσσερις και τέταρτο όταν η κυρία Πάκινγκτον μπήκε πάλι στο γραφείο του κυρίου Πάρκερ Πάιν. Έβγαλε ένα καρνέ επιταγών, έκοψε μια επιταγή και του την έδωσε. Εκείνος της έδωσε την απόδειξη.

«Και τώρα;» ρώτησε η κυρία Πάκινγκτον κοιτώντας τον γεμάτη ελπίδα.

«Και τώρα», είπε ο κύριος Πάρκερ Πάιν χαμογελώντας, «θα γυρίσετε στο σπίτι. Αύριο, με το πρώτο ταχυδρομείο, θα λάβετε ορισμένες οδηγίες τις οποίες θα σας παρακαλούσα να ακολουθήσετε».

Η κυρία Πάκινγκτον γύρισε στο σπίτι σε μια κατάσταση ευχάριαστης προσμονής. Αργότερα επέστρεψε και ο κύριος Πάκινγκτον

έχοντας αμυντική στάση, έτοιμος να την αντιμετωπίσει με επιχειρήματα αν άνοιγε πάλι τη συζήτηση που είχε αρχίσει την ώρα του πρωινού. Ένωσε ανακούφιση, όμως, όταν διαπίστωσε ότι η γυναίκα του δεν είχε επιθετική διάθεση. Ήταν ασυνήθιστα σκεπτική.

Ο Τζορτζ άκουσε για λίγο ραδιόφωνο ενώ αναρωτιόταν αν η γλυκιά Νάνσι θα του επέτρεπε να της δωρίσει ένα γούνινο παλτό. Ήξερε ότι ήταν πολύ περήφανη, και δεν ήθελε να την προσβάλει. Από την άλλη μεριά, όμως, του είχε παραπονεθεί για το κρύο. Εκείνο το τουίντ παλτό που φορούσε ήταν φτηνόπραμα, δεν κρατούσε κρύο. Ίσως θα μπορούσε να της το θέσει με τέτοιο τρόπο ώστε να μην την πειράξει...

Έπρεπε να ξαναβρεθούν κάποιο βράδυ γρήγορα. Ήταν μεγάλη ευχαρίστηση να συνοδεύει ένα τέτοιο κορίτσι σε ένα καλό εστιατόριο. Έβλεπε τους νέους να τον ζηλεύουν. Η Νάνσι ήταν ασυνήθιστα όμορφη. Και τον συμπαθούσε. Του είχε πει ότι δεν της φαινόταν καθόλου μεγάλος.

Σήκωσε το κεφάλι και είδε τη γυναίκα του να τον κοιτάζει. Ξαφνικά ένωσε τύψεις, πράγμα που τον ενόχλησε. Τι στενόμυαλη, καχύποπτη γυναίκα που ήταν η Μαρία! Την ενοχλούσε κάθε προσπάθειά του να νιώσει λίγη ευτυχία.

Έκλεισε το ραδιόφωνο και πήγε για ύπνο.

Το επόμενο πρωί η κυρία Πάκινγκτον έλαβε τρία γράμματα. Το ένα ήταν μια έντυπη φόρμα που επιβεβαίωνε ένα ραντεβού της σε μια γνωστή αισθητικό. Το δεύτερο ήταν ένα ραντεβού με έναν μόδιστρο. Το τρίτο ήταν από τον κύριο Πάρκερ Πάιν, που την καλούσε για μεσημεριανό στο Ριτζεκείνη τη μέρα.

Ο κύριος Πάκινγκτον της είπε ότι μπορεί να μη γυρνούσε στο σπίτι για φαγητό το βράδυ, γιατί είχε να συναντηθεί με κάποιον για δουλειά. Η κυρία Πάκινγκτον απλώς έκανε ένα αφηρημένο καταφατικό νεύμα, και ο κύριος Πάκινγκτον έφυγε από το σπίτι συγκαίροντας τον εαυτό του επειδή είχε αποφύγει τη θύελλα.

Η αισθητικός ήταν εντυπωσιακά καλή στη δουλειά της. «Έχετε παραμελήσει τόσο πολύ τον εαυτό σας! Μα, κυρία μου, γιατί;

Έπρεπε να είχατε κάνει κάτι εδώ και χρόνια». Ευτυχώς δεν ήταν πολύ αργά.

Της έκανε διάφορα πράγματα στο πρόσωπό της, το πίεσε, το ζύμωσε και του έκανε ατμόλουτρο. Του άπλωσε λάσπη. Του έβαλε κρέμες. Πρόσθεσε και μερικές τελικές πινελιές.

Τελικά της έδωσαν έναν καθρέφτη. *Πιστεύω ότι πραγματικά δείχνω νεότερη, σκέφτηκε.*

Το ραντεβού με τον μόδιτρο ήταν εξίσου υπέροχο. Βγήκε νιώθοντας κομψή, μοντέρνα, ανανεωμένη.

Στη μία και μισή, η κυρία Πάκινγκτον πήγε στο ραντεβού στο Ριτζ. Ο κύριος Πάρκερ Πάιν την περίμενε, ντυμένος άψογα και τυλιγμένος από μια ατμόσφαιρα καθησυχαστικής σιγουριάς.

«Γοητευτική», είπε κοιτώντας την από πάνω μέχρι κάτω με το έμπειρο μάτι του. «Πήρα το ελεύθερο να σας παραγγείλω ένα κοκτέιλ Γουάιτ Λέιντι».

Η κυρία Πάκινγκτον δε συνήθιζε να πίνει κοκτέιλ, αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Άρχισε να ρουφά επιφυλακτικά το λευκό ποτό, ενώ ταυτόχρονα άκουγε τον καλοσυνάτο δάσκαλό της.

«Κυρία Πάκινγκτον», είπε ο κύριος Πάρκερ Πάιν, «πρέπει να κάνουμε τον σύζυγό σας να σας προσέξει. Καταλαβαίνετε – να σας προσέξει. Για να βοηθήσω σε αυτή την προσπάθεια, θα σας συστήσω έναν νεαρό φίλο μου. Θα φάτε μαζί του σήμερα».

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε ένας νεαρός κοιτάζοντας δεξιά αριστερά. Είδε τον κύριο Πάρκερ Πάιν και πλησίασε με χάρη το τραπέζι τους.

«Ο κύριος Κλοντ Λατρέλ, η κυρία Πάκινγκτον».

Ο κύριος Κλοντ Λατρέλ πρέπει να ήταν λίγο πριν από τα τριάντα. Ήταν ευγενικός, άψογα ντυμένος και τρομερά όμορφος.

«Χάρηκα για τη γνωριμία», μουρμούρισε.

Τρία λεπτά αργότερα η κυρία Πάκινγκτον καθόταν απέναντι στον νέο της μέντορα σε ένα μικρό τραπέζι για δύο.

Ήταν ντροπαλή στην αρχή, αλλά ο κύριος Λατρέλ γρήγορα την έκανε να αισθανθεί άνετα. Γνώριζε καλά το Παρίσι και είχε μείνει

μεγάλο διάστημα στη Ριβιέρα. Ρώτησε την κυρία Πάκινγκτον αν της άρεσε ο χορός, κι αυτή απάντησε καταφατικά, αλλά πρόσθεσε ότι σπάνια χόρευε πια γιατί ο κύριος Πάκινγκτον δεν ήθελε να βγαίνει τα βράδια.

«Μα δεν μπορεί να είναι τόσο απάνθρωπος ώστε να κρατά μια γυναίκα σαν εσάς στο σπίτι», είπε ο Κλοντ Λατρέλ με ένα χαμόγελο που αποκάλυψε μια εκτυφλωτική σειρά δόντια. «Οι γυναίκες δεν ανέχονται την αντρική ζήλια σήμερα».

Ο κυρία Πάκινγκτον κόντεψε να του πει ότι δεν ήταν θέμα ζήλιας, αλλά τελικά δε μίλησε. Σε τελική ανάλυση, ήταν ευχάριστη ιδέα.

Ο Κλοντ Λατρέλ άρχισε να μιλά για νάιτ κλαμπ. Συμφωνήθηκε ότι το επόμενο βράδυ η κυρία Πάκινγκτον και ο κύριος Λατρέλ θα πήγαιναν στο φημισμένο *Λέσερ Αρκέιντζελ*.

Η κυρία Πάκινγκτον ήταν λίγο νευρική με την προοπτική να το ανακοινώσει στον σύζυγό της. Πίστευε ότι ο Τζορτζ θα το έβρισκε παράξενο και ίσως γελοίο. Όμως, τελικά δε χρειαζόταν να ανησυχεί. Ήταν πολύ αγχωμένη για να του το ανακοινώσει στο πρωινό, και στις δύο το μεσημέρι ήρθε ένα τηλεφωνικό μήνυμα ότι ο κύριος Πάκινγκτον θα έτρωγε βραδινό στην πόλη.

Η βραδιά είχε μεγάλη επιτυχία. Η κυρία Πάκινγκτον χόρευε καλά στα νιάτα της και υπό την επιδέξια καθοδήγηση του Κλοντ Λατρέλ γρήγορα έμαθε τα μοντέρνα βήματα. Αυτός της έδωσε συχαρητήρια για την τουαλέτα της, και επίσης για την κόμμωσή της. (Της είχαν κλείσει ραντεβού το πρωί σε ένα μοδάτο κομμωτήριο.) Όταν ο κύριος Λατρέλ την αποχαιρέτησε, της φίλησε το χέρι με υπέροχο τρόπο. Η κυρία Πάκινγκτον είχε χρόνια να απολαύσει τόσο πολύ μια βραδιά.

Ακολούθησαν δέκα απίστευτες μέρες. Η κυρία Πάκινγκτον έτρωγε μεσημεριανό, έπινε τσάι, χόρευε, έτρωγε βραδινό. Άκουσε για τα θλιβερά παιδικά χρόνια του Κλοντ Λατρέλ. Άκουσε για τις λυπηρές συνθήκες υπό τις οποίες ο πατέρας του έχασε όλα του τα χρήματα. Άκουσε για το τραγικό του ειδύλλιο και την πικρία που του προκάλεσε προς τις γυναίκες γενικά.

Την ενδέκατη μέρα χόρευαν στο *Ρεντ Άντιμραλ*. Η κυρία Πάκινγκτον είδε τον σύζυγό της πριν τη δει εκείνος. Ο Τζορτζ ήταν με την κοπέλα από το γραφείο του. Και τα δύο ζευγάρια χόρευαν.

«Γεια σου, Τζορτζ», είπε ανάλαφρα η κυρία Πάκινγκτον, καθώς οι τροχιές τους τους έφεραν κοντά.

Ήταν πολύ αστείο όταν είδε το πρόσωπο του άντρα της να γίνεται πρώτα κόκκινο και μετά μοβ από κατάπληξη. Μαζί με την κατάπληξη υπήρχε και μια έκφραση ενοχής.

Η κυρία Πάκινγκτον αισθανόταν ότι είχε τον έλεγχο αυτής της διασκεδαστικής κατάστασης. Ο καημένος ο Τζορτζ! Όταν κάθισε στο τραπέζι της, συνέχισε να τους παρακολουθεί. Πόσο στρουμπουλός ήταν, πόσο φαλακρός, πόσο απαίσια χόρευε! Τα βήματά του ήταν της μόδας πριν από είκοσι χρόνια. Ο καημένος ο Τζορτζ πόσο απεγνωσμένα ήθελε να είναι νέος! Και η καημένη η κοπέλα που χόρευε μαζί του ήταν αναγκασμένη να προσποιείται ότι της αρέσει. Έδειχνε βαριεστημένη τώρα, με το πρόσωπό της πάνω από τον ώμο του, σε σημείο που δεν το έβλεπε ο Τζορτζ.

Πόσο πιο αξιολήευτη ήταν η δική της κατάσταση, σκέφτηκε ικανοποιημένη η κυρία Πάκινγκτον. Έριξε μια ματιά στον τέλειο Κλοντ, που τώρα παρέμενε σιωπηλός από τακτ. Πόσο καλά την καταλάβαινε. Δε γινόταν ποτέ ενοχλητικός, όπως συμβαίνει αναπόφευκτα με τους συζύγους έπειτα από μερικά χρόνια.

Τον κοίταξε πάλι. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Ο Κλοντ χαμογέλασε. Τα όμορφα καστανά μάτια του, τόσο μελαγχολικά, τόσο ρομαντικά, την κοίταζαν τρυφερά.

«Να χορέψουμε πάλι;» μουρμούρισε.

Χόρεψαν πάλι. Ήταν υπέροχα!

Η κυρία Πάκινγκτον αισθανόταν το απολογητικό βλέμμα του Τζορτζ να τους ακολουθεί. Υποτίθεται ότι ο σκοπός τους ήταν να τον κάνουν να ζηλέψει. Η κυρία Πάκινγκτον ένιωθε σαν να είχε περάσει τόσο πολύς καιρός από τότε! Τώρα όμως πραγματικά δεν ήθελε να ζηλέψει ο Τζορτζ. Μπορεί να στενοχωριόταν. Γιατί να στενοχωρηθεί ο καημένος; Όλοι ήταν τόσο χαρούμενοι...

Ο κύριος Πάκινγκτον ήταν μία ώρα σπίτι όταν επέστρεψε η σύζυγός του. Έδειχνε σαστισμένος και αβέβαιος.

«Χμμ», σχολίασε. «Γύρισε, λοιπόν».

Η κυρία Πάκινγκτον έβγαλε ένα βραδινό σάλι που της είχε στοιχίσει σαράντα γκινέες εκείνο το πρωί. «Ναι», είπε χαμογελαστή. «Γύρισα».

Ο Τζορτζ ξερόβηξε. «Εε... Παράξενο που συναντηθήκαμε».

«Ναι, ήταν παράξενο, έτσι δεν είναι;»

«Εε... κοίτα, σκέφτηκα ότι θα έκανα μια καλή πράξη αν πήγαινα αυτό το κορίτσι κάπου. Έχει πολλά προβλήματα στο σπίτι της. Και σκέφτηκα... ξέρεις, μια καλή πράξη».

Η κυρία Πάκινγκτον κατένευσε. Ο καημένος ο Τζορτζ, να χορεύει αδέξια και να ιδρώνει και να είναι τόσο ευχαριστημένος με τον εαυτό του.

«Ποιος ήταν αυτός μαζί σου; Δεν τον ξέρω, έτσι δεν είναι;»

«Λέγεται Λατρέλ. Κλοντ Λατρέλ».

«Πώς τον γνώρισες;»

«Α, κάποιος μου τον σύστησε», αποκρίθηκε αόριστα η κυρία Πάκινγκτον.

«Λίγο παράξενο να πας εσύ για χορό – στην ηλικία σου. Δεν πρέπει να γελοιοποιείσαι, αγαπητή μου».

Η κυρία Πάκινγκτον χαμογέλασε. Ένωθε πολύ ευχαριστημένη με όλο το σύμπαν γενικά για να του δώσει την προφανή απάντηση. «Μια αλλαγή είναι πάντα ευχάριστη», είπε καλοδιάθετα.

«Πρέπει να προσέχεις, ξέρεις. Τριγυρίζουν πολλοί απ' αυτούς τους ζιγκολό. Και οι μεσόκοπες γυναίκες μερικές φορές γελοιοποιούνται. Απλώς σε προειδοποιώ, αγαπητή μου. Δε θα ήθελα να σε δω να κάνεις κάτι ανάρμοστο».

«Βρίσκω την άσκηση μέσω του χορού πολύ ωφέλιμη», είπε η κυρία Πάκινγκτον.

«Μμμ... ναι».

«Φαντάζομαι ότι το ίδιο ισχύει και για σένα», είπε η κυρία Πάκινγκτον καλοσυνάτα. «Το κυριότερο είναι να είναι κανείς ευτυχι-

σμένος, έτσι δεν είναι; Θυμάμαι ότι το είπες αυτό στο πρωινό πριν από καμιά δεκαριά μέρες».

Ο σύζυγός της την κοίταξε διαπεραστικά, αλλά η έκφρασή της δεν πρόδιδε κανέναν σαρκασμό. Η κυρία Πάκινγκτον χασμουρήθηκε.

«Πρέπει να πάω για ύπνο. Α, Τζορτζ, παρεμπιπτόντως, τελευταία ήμουν τρομερά σπάταλη. Θα σου έρθουν μερικοί φοβεροί λογαριασμοί. Δε σε πειράζει, ε;»

«Λογαριασμοί;» είπε ο κύριος Πάκινγκτον.

«Ναι. Για ρούχα. Και μασάζ. Και κομμωτήριο. Απίστευτα σπάταλη, σου λέω. Όμως, ξέρω ότι δε σε πειράζει».

Ανέβηκε τη σκάλα, ενώ ο κύριος Πάκινγκτον είχε απομείνει με ανοιχτό το στόμα. Η Μαρία είχε φανεί εξαιρετικά καλόβολη σε σχέση με την αποψινή υπόθεση. Έδειχνε να μην τη νοιάζει καθόλου. Κρίμα όμως που ξαφνικά είχε αρχίσει να ξοδεύει λεφτά. Ποιος, η Μαρία, το υπόδειγμα της οικονομίας!

Γυναίκες! Ο Τζορτζ Πάκινγκτον κούνησε το κεφάλι. Τι μπλεξίματα είχαν εξαιτίας τους τα αδέρφια της Νάνσι. Τους είχε βοηθήσει ευχαρίστως. Παρ' όλα αυτά όμως... Και, να πάρει, τα πράγματα δεν πήγαιναν πολύ καλά στη δουλειά.

Ο κύριος Πάκινγκτον αναστέναξε και ανέβηκε κι αυτός με τη σειρά του τη σκάλα.

Μερικές φορές κάποια λόγια που δε σε επηρεάζουν όταν τα ακούσεις επανέρχονται στη μνήμη αργότερα. Μόνο το επόμενο πρωί κάποιες λέξεις του κυρίου Πάκινγκτον διείσδυσαν στη συνείδηση της γυναίκας του.

Ζιγκολό. Μεσόκοπες γυναίκες. Γελοιοποιούνται.

Η κυρία Πάκινγκτον ήταν θαρραλέος άνθρωπος. Κάθισε και αντίκρισε κατάματα την πραγματικότητα. Ζιγκολό. Είχε διαβάσει για τους ζιγκολό στις εφημερίδες. Είχε διαβάσει επίσης για τις ανοψίες που κάνουν πολλές μεσόκοπες γυναίκες σε τέτοιες περιπτώσεις.

Ήταν ζιγκολό ο Κλοντ; Μάλλον ήταν. Από την άλλη μεριά, όμως,

οι ζιγκολό πληρώνονται, και ο Κλοντ πάντα πλήρωνε και για τους δύο. Ναι, αλλά εκείνος που πλήρωνε στην πραγματικότητα ήταν ο κύριος Πάρκερ Πάιν και όχι ο Κλοντ – ή μάλλον, ήταν στην πραγματικότητα οι δικές της διακόσιες γκινέες.

Ήταν μια μεσόκοπη ανόητη; Γελούσε μαζί της ο Κλοντ Λατρέλ πίσω από την πλάτη της; Το πρόσωπό της κοκκίνισε με αυτή τη σκέψη.

Ε, και λοιπόν; Ο Κλοντ ήταν ζιγκολό. Κι αυτή ήταν μια μεσόκοπη ανόητη. Σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να του κάνει κάποιο δώρο. Μια χρυσή ταμπακιέρα. Κάτι τέτοιο.

Μια παράξενη παρόρμηση την έκανε να βγει και την οδήγησε στο *Άσπρεις*. Διάλεξε την ταμπακιέρα και πλήρωσε. Θα συναντιόταν με τον Κλοντ στο *Κλάριτζ* για μεσημεριανό.

Καθώς έπιναν καφέ, η κυρία Πάκινγκτον την έβγαλε από την τσάντα της. «Ένα μικρό δώρο», μουρμούρισε.

Ο Κλοντ την κοίταξε και συνοφρυώθηκε. «Για μένα;»

«Ναι. Ε-ελπίζω να σου αρέσει!».

Ο Κλοντ έπιασε την ταμπακιέρα και την έσπρωξε βίαια προς το μέρος της. «Γιατί μου το δίνετε αυτό; Δε θα το πάρω. Πάρτε το πίσω. Πάρτε το πίσω, σας είπα». Ήταν θυμωμένος. Τα καστανά μάτια του άστραφταν.

«Λυπάμαι», μουρμούρισε η κυρία Πάκινγκτον και την έβαλε πάλι στην τσάντα της.

Υπήρχε μια αμηχανία ανάμεσά τους εκείνη τη μέρα.

Το επόμενο πρωί τής τηλεφώνησε. «Πρέπει να σας δω. Μπορώ να έρθω στο σπίτι σας σήμερα το απόγευμα;»

Του είπε να έρθει στις τρεις.

Όταν έφτασε ήταν κατάχλωμος και πολύ σφιγμένος. Χαιρετήθηκαν. Η αμηχανία ήταν πιο έκδηλη.

Ξαφνικά πετάχτηκε πάνω και στάθηκε μπροστά της. «Ποιος νομίζετε ότι είμαι; Αυτό ήρθα να σας ρωτήσω. Είμαστε φίλοι, έτσι δεν είναι; Ναι, φίλοι. Παρ' όλα αυτά, όμως, νομίζετε ότι είμαι... ένας ζιγκολό. Ένα τέρας που ζει απομυζώντας γυναίκες. Αυτό νομίζετε, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, όχι».

Ο Κλοντ σταμάτησε τις διαμαρτυρίες της. Το πρόσωπό του ήταν άσπρο σαν το πανί. «Αυτό νομίζετε! Ε λοιπόν, είναι αλήθεια. Αυτό ήρθα να πω. Είναι αλήθεια! Είχα εντολή να σας βγάλω, να σας διασκεδάσω, να σας φλερτάρω, να σας κάνω να ξεχάσετε τον άντρα σας. Αυτή ήταν η δουλειά μου. Ποταπή δουλειά, ε;»

«Γιατί μου τα λέτε αυτά;» ρώτησε η κυρία Πάκινγκτον.

«Γιατί τελείωσα πια με όλα αυτά. Δεν μπορώ να συνεχίσω. Όχι μ' εσάς. Εσείς είστε διαφορετική. Είστε μια γυναίκα που θα μπορούσα να την πιστέψω, να την εμπιστευτώ, να τη λατρέψω. Νομίζετε ότι αυτό είναι ψέμα, ότι είναι μέρος του παιχνιδιού». Την πλησίασε. «Θα σας αποδείξω ότι δεν είναι. Φεύγω – χάρη σ' εσάς. Χάση σ' εσάς θα γίνω πραγματικός άντρας αντί για αυτό το απαίσιο πλάσμα που είμαι τώρα».

Την αγκάλιασε ξαφνικά. Τα χείλια του κόλλησαν στα δικά της. Μετά την άφησε και οπισθοχώρησε.

«Αντίο. Ήμουν ένας αχρείος – πάντα. Όμως, σας ορκίζομαι, θα αλλάξω τώρα. Θυμάστε που μου είπατε ότι σας αρέσει να διαβάζετε τις αγγελίες στη στήλη συμβουλών; Σαν σήμερα κάθε χρόνο θα βρίσκετε ένα δικό μου μήνυμα που θα λέει ότι θυμάμαι την υπόσχεσή μου και τα τηγαίνω καλά. Τότε θα καταλάβετε τι σημαίνατε για μένα. Και κάτι ακόμη. Δεν πήρα τίποτε από σας. Θέλω εσείς να πάρετε κάτι από μένα». Έβγαλε από το δάχτυλό του ένα απλό χρυσό δαχτυλίδι με σφραγιδόλιθο. «Αυτό ήταν της μητέρας μου. Θα ήθελα να σας το δώσω. Και τώρα αντίο».

Ο Τζορτζ Πάκινγκτον γύρισε στο σπίτι νωρίς και βρήκε τη γυναίκα του να κοιτάζει στη φωτιά με μια απόμακρη έκφραση. Τον χαιρέτησε καλοσυνάτα αλλά αφηρημένα.

«Κοίτα, Μαρία», είπε αυτός ξαφνικά. «Σχετικά με εκείνη την κοπέλα...»

«Ναι;»

«Δ-δεν ήθελα ποτέ να σε στενοχωρήσω, ξέρεις. Για την κοπέλα. Δεν υπάρχει τίποτε ανάμεσά μας».

«Το ξέρω. Ήμουν ανόητη. Μπορείς να τη βλέπεις όσο θέλεις αν αυτό σε ευχαριστεί».

Αυτά τα λόγια θα έπρεπε να χαροποιήσουν τον Τζορτζ Πάκινγκτον, περιέργως όμως τον ενόχλησαν. Πώς να το απολαύσεις βγαίνοντας με μια κοπέλα όταν η ίδια η γυναίκα σου ουσιαστικά σε παρακινεί να το κάνεις; Να πάρει η ευχή, δεν ήταν σωστό! Όλη εκείνη η αίσθηση ότι είσαι ένας γλεντζές, ένας δυναμικός άντρας που παίζει με τη φωτιά, ξεθύμανε κι έσβησε ταπεινωτικά. Ο Τζορτζ Πάκινγκτον ένιωσε κουρασμένος ξαφνικά, και πολύ πιο φτωχός οικονομικά. Η κοπέλα ήταν πολύ καπάτσα.

«Θα μπορούσαμε να πάμε ένα ταξίδι μαζί κάπου για λίγο αν θέλεις, Μαρία;» πρότεινε συνεσταλμένα.

«Α, μη σε απασχολεί για μένα. Είμαι μια χαρά».

«Μα θα ήθελα να σε πάω ένα ταξίδι. Θα μπορούσαμε να πάμε στη Ριβιέρα».

Η κυρία Πάκινγκτον του χαμογέλασε από μακριά.

Ο καημένος ο Τζορτζ. Τον νοιαζόταν ακόμη. Ήταν συμπαθητικός αν και αξιολύπητος. Δεν υπήρχε κανένα υπέροχο μυστικό στη ζωή του όπως υπήρχε στη δική της. Του χαμογέλασε ακόμη πιο τρυφερά.

«Αυτό θα ήταν υπέροχο, καλέ μου», του είπε.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν μιλούσε με τη δεσποινίδα Λέμον. «Το κονδύλι ψυχαγωγίας;»

«Εκατόν δύο λίρες, δεκατέσσερα σελίνια και έξι πένες», απάντησε η δεσποινίς Λέμον.

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο Κλοντ Λατρέλ. Έδειχνε κακοδιάθετος.

«Καλημέρα, Κλοντ», είπε ο κύριος Πάρκερ Πάιν. «Πήγαν όλα καλά;»

«Μάλλον».

«Και το δαχτυλίδι; Αλήθεια, τι όνομα έβαλες πάνω;»

«Ματίλντα, 1899», απάντησε σκυθρωπός ο Κλοντ.

«Εξαιρετικά. Και τι θα γράφεις στην αγγελία;»

«“Τα πάω καλά. Θυμάμαι ακόμη. Κλοντ”».

«Σημειώστε το αυτό παρακαλώ, δεσποινίς Λέμον. Για τις προσωπικές αγγελίες. Κάθε 3 Νοεμβρίου για... Χμ, για να δούμε, τα έξοδα είναι εκατόν δύο λίρες, δεκατέσσερα σελίνια και έξι πένες. Ναι, για δέκα χρόνια λοιπόν, νομίζω. Έτσι μας μένει ένα κέρδος ενενήντα δύο λίρες, δύο σελίνια και τέσσερις πένες. Είναι αρκετό. Υπεραρκετό».

Η δεσποινίς Λέμον έφυγε.

«Κοίτα», ξέσπασε ο Κλοντ. «Δε μου αρέσουν όλα αυτά. Είναι απαίσιο παιχνίδι».

«Αγαπητό μου παιδί, τι έπαθες;!»

«Απαίσιο παιχνίδι. Ήταν καλή γυναίκα, αξιοπρεπής. Της είπα ένα σωρό ψέματα, λυπητερές ιστορίες, να πάρει η ευχή, αρρωσταίνω μόνο που το σκέφτομαι!»

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν έφτιαξε τα γυαλιά του και κοίταξε τον Κλοντ με ένα επιστημονικό ενδιαφέρον. «Πόπο!» είπε ξερά. «Δε θυμάμαι να είχες ποτέ τύψεις στη διάρκεια της κάπως –γκουχ! γκουχ!– περήφνης καριέρας σου. Οι ερωτικές σου περιπέτειες στη Ριβιέρα ήταν ιδιαίτερα αναισχυντες, και ο τρόπος που εκμεταλλεύτηκες την κυρία Χάτι Γουέστ, τη γυναίκα του Καλιφορνέζου Βασιλιά του Αγγουριού, ξεχώριζε για το αναισθητο μισθοφορικό ένστικτο που επέδειξες».

«Ε λοιπόν, τώρα άρχισα να νιώθω αλλιώς», μουρμούρισε ο Κλοντ. «Δεν είναι καλό αυτό το παιχνίδι».

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν μίλησε με τόνο δασκάλου που επιπλήττει έναν καλό μαθητή. «Αγαπητέ μου Κλοντ, έκανες μια αξιόπαινη πράξη. Έδωσες σε μια δυστυχισμένη γυναίκα αυτό χρειάζονται όλες οι γυναίκες – ένα ειδύλλιο. Μια γυναίκα μπορεί να απορρίψει το πάθος, δεν της προσφέρει τίποτε, αλλά ένα ειδύλλιο μπορεί να το θυμάται για όλη την υπόλοιπη ζωή της. Ξέρω την ανθρωπινή φύση, αγόρι μου, και σου λέω ότι μια γυναίκα μπορεί να τρέφεται από ένα τέτοιο περιστατικό για χρόνια». Ξερόβηξε. «Εκτελέ-

σαμε πολύ ικανοποιητικά την αποστολή μας στην υπόθεση της κυρίας Πάκινγκτον».

«Ε λοιπόν», μουρμούρισε ο Κλοντ, «εμένα δε μου αρέσει». Κι έφυγε.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν έβγαλε ένα καινούργιο ντοσιέ από ένα συρτάρι κι έγραψε:

«Ενδιαφέροντα ίχνη συνείδησης σε παρωμένο ζιγκολό. Σημείωση: Να μελετηθούν οι εξελίξεις».

**ΕΙΣΤΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ;
ΑΝ ΟΧΙ, ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΠΑΡΚΕΡ ΠΑΪΝ.**

Ο Πάρκερ Πάιν είναι ο πλέον αντισυμβατικός ιδιωτικός ερευνητής: μπορεί με την ίδια ευκολία να λύσει ένα μυστήριο αλλά και να σώσει έναν γάμο υπό διάλυση. Χάρη στη βαθιά αντίληψή του για την ανθρώπινη φύση, αυτός ο κοσμοπολίτης Βρετανός ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο για να διορθώσει τα κακώς κείμενα και να αποκαταστήσει την τάξη.

Γνωρίστε τον μέσα από τις δεκατέσσερις απολαυστικές ιστορίες που περιλαμβάνονται σε αυτόν τον τόμο.

a. AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23627

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ